

Actul Regelui

Actul de la 23 August 1944 este și va rămâne în istorie ca o măsură indispensabilă, utilă și salvatoare pentru existența și viitorul României.

Independent de greutatea copleșitoare cu care a fost confruntată țara noastră după război, actul regal de la 23 August 1944 a fost și va rămâne în istorie ca un act oportun, de mare înțelepciune politică și de înalt patriotism, salvator pentru existența și viitorul României.

Exista varianta sinucigașă a unei rezistențe Focșani-Nămoloasa-Galați, rezistență care ar fi prelungit probabil cu câteva luni războiul. Întrebarea care se pune este cu ce sacrificii din partea noastră? Probabil cu distrugerea integrală a Armatei Române, cu distrugerea teritoriului românesc de pe ambele versante ale Carpaților, cu bombardarea tuturor localităților și distrugerea tuturor întreprinderilor. Ar fi schimbat rezistența pe "linia fortificată" sfârșitul războiului? Toate documentele publicate în perioada postbelică infirmă această ipoteză.

Ce s-ar fi întâmplat cu țara noastră, bombardată de artileria și aviația sovietică pe întreg teritoriul, ocupată metru cu metru, cu toată eroica rezis-

tență a Armatei Române, de către trupele copleșitoare sovietice ce nu țineau seama de economie, de oameni și viețuitoare? Întreg teritoriul României, cu desăvârșire distrus de război și supus jurisdicției sovietice, ar fi fost confruntat din punct de vedere politic, pe lângă o îndelungă vasalitate față de Moscova, cu defalcarea lui între URSS - extinsă până la Carpați, Ungaria - cu pretenții asupra Transilvaniei și chiar Bulgaria - cu noi cereri de expansiune teritorială. Istoricii eminenți afirmă că România ar fi fost desființată ca stat.

A mai afirma astăzi că o rezistență românească de câteva luni ar fi putut schimba mersul războiului, ar fi o ipoteză care nici măcar nu se pretează la o analiză serioasă.

În involburarea și confuzia postbelică, s-au găsit inconștienți care au calificat actul de la 23 August 1944, fie din lipsă totală de informație, fie din analfabetism politic, drept "trădare de neam". În realitate, acești cetățeni lipsiți de documentare sunt,

conștienți sau inconștienți, trădători ai intereselor naționale.

Împrejurarea că, lipsit complet de tradiție istorică, Partidul Comunist, instaurat la conducerea țării sub protecția baionetelor sovietice, și-a ales

Împrejurarea că, lipsit complet de tradiție istorică, Partidul Comunist, instaurat la conducerea țării, sub protecția baionetelor sovietice, și-a ales ca punct de referință ziua loviturii de stat din România, nu diminuează cu nimic importanța și măreția actului regal.

ca punct de referință ziua loviturii de stat din România, nu diminuează cu nimic importanța și măreția actului regal.

Unii analiști cu informație mai concretă, socotind ridicolă alinierea la corul inconștient al celor ce agită "trădarea intereselor țării" caută să atragă, cel puțin parțial, meritul schimbării de la 23 August, și unor factori care, deși cooperanți, nu beneficiază de meritul capital al realizării actului.

Armata Română are meritul incontestabil de a fi răspuns fără nici o reticență la apelul regal, dovedindu-și unitatea, seriozitatea și disciplina. "Opoziția Unită", inițiată încă din 1942 de către Iuliu Maniu și

îmbrățișată cu entuziasm de Casa Regală, a pregătit actul de la 23 August. Aliații occidentali sunt cei care au solicitat cooptarea fantomaticului partid comunist, reprezentat de Lucrețiu Pătrășcanu, cooptare care s-a produs în vara lui 1944, fără rol în îndeplinirea actului. Dimpotrivă, Pătrășcanu a fost aspru mustrat de la Moscova pentru că a fost luat prin surprindere de lovitura fulgerătoare a Majestății Sale Regele Mihai, care a

zădărnicit planul URSS.

Consecințele nefaste ale respectivului armistițiu nu au nici o contingență cu actul în sine, ci se datoresc aranjamentelor politice dintre marii aliați. România a fost tratată la conferința de pace în mod cu totul revoltător, nedrept și nejustificat de către marile puteri. Aceste mari puteri nu și-au respectat nici "Carta Atlanticului", nici "Convenția de la Yalta", nici "Convenția de la Potsdam".

Uniunea Sovietică nu a respectat clauzele stabilite la Cairo și nici măcar propria ei "Convenție de Armistițiu" impusă României la 12 Septembrie 1944. Nu au fost respectate independența, suveranitatea și dreptul de opțiune politică ale țării, menținută 14 ani sub ocupație străină.

Aliații occidentali au adoptat față de țara noastră o atitudine de total abandon și de acceptare a tuturor exigențelor sovietice. Abuzurile flagran-

te, exercitate de Armata Roșie și de autoritățile sovietice în România, au fost întâmpinate doar cu proteste formale din partea celorlalți aliați, în dorința de a menaja susceptibilitățile sovietice.

Toate aceste consecințe nocive nu au contingență cu lovitura de stat de la 23 August 1944, care rămâne înscrisă în istorie ca o acțiune crucială de salvare a ceea ce mai putea fi salvat dintr-o țară distrusă de război și secătuită de tributul uriaș de sânge răspândit pe spații care nu ne-au aparținut. Aparțin, însă, României, Basarabia, nordul Bucovinei și ținutul Herța, încă înstrăinate, ca o consecință a pactului Ribbentrop-Molotov.

Meritul de căpetenie pentru realizarea schimbării de la 23 August 1944, care ne-a asigurat suveranitatea, independența și perspectivele unor refaceri a adevăratei României, revin Majestății sale Regele Mihai I, care și-a inaugurat domnia emancipată de sub jurisdicția Mareșalului Antonescu, prin acest act temerar și salvator.